

hans Hoved forsvandt, mens han søgte en Artikel. Da han endelig fandt den, gav han sig til at læse op af den.

Hans Stemme med de sære Strubelyde, hans lidenskabeligt rynkede Pandehud, den Maade, hvorpaa han hvert Øjeblik nervøst trykkede Næseklemmerne tilrette med Haanden, endelig hans Avisforslugenhed, denne abeagtige Optagethed af alt det ligegyldige, der skete omkring i Verden, vakte paany en flakkende Erindring hos Torben; men han kunde stadig ikke bevemme sig til at spørge.

Nu saae han ogsaa, at Baaden derude havde vendt og nærmede sig Land. For ikke at risikere at møde Jytte Abildgaard første Gang i disse fremmede Menneskers Paasyn rejste han sig og sagde Farvel.

„Nej vent dog!“ sagde Generalkonsulen. „Om en halv Time begynder Musikken. Saa bliver her livligt.“

„Netop derfor vil jeg gaa nu. Jeg er endnu lidt Rekonvalescent.“ —

Paa Vejen hjem til sit Hotel følte han sig virkelig utilpas og begyndte at frygte for, at han i sin Utaalmodighed havde vovet sig for tidligt ud i Livets Røre. Lægerne havde jo nok erklæret ham for helbredet, og naar han ikke forsømte at tage sine Piller, følte han sig ogsaa temmelig rask, spiste med Appetit, sov igen ligesom i gamle Dage og kunde heller ikke længer i sit Ydre spore noget dybere Mærke efter Sygdommen undtagen en lille krampagtig Sitren af det højre Øjelaag. Men den sidste Uges Rejseuro og nu Synet af Jytte havde dog været for meget for hans Kræfter.

Mødet med Generalkonsulen havde yderligere forstemt ham. Det var gaaet ham ved Synet af den forhenværende Ven, som det overhovedet syntes at skulle gaa ham ved denne saa heftigt attraaede Genforening med Livet: han kendte ikke Virkeligheden igen. Den præsenterede sig for ham som i et Hulspejl, der forvrængede og forgrovede alle Linjer i det Erindringsbillede, han havde bevaret af den.

„Men det er naturligvis en Rest af min Nervøsitet,“ — trøstede han sig bestandig. Han havde levet for længe indemuret